

Hortobágyi László ***- Az eredendő bűn -*** ***2008***

(Bálint Ildikó halálának éjjelén, 2008 December 19.)

A társadalmi evolúciós törzsfajlódás kezdete egyben az emberi tudat megjelenése, ahol az ökológiai nichék telítettsége és a darwini biológiai fegyverkezés létrehozta az emberi tudatot, és ezzel párhuzamosan megjelenik - mint be nem tervezett melléktermék - az emberi kultúra.

A második szakaszban (azaz jelenleg) az emberi tudat meghaladja a társadalmi homeosztázis gödeli modelljét, és megfordítja eredeti evolúciós programját, így felszámolja a természet hibás tervezését és irracionális örökségét, s egyben kialakítja a tudattal rendelkezők azon biológiai-erkölcsi imperatívuszát, amely - többek közt - a tudattal nem rendelkező lények iránti gondoskodás kötelességében nyilvánul meg.

A harmadik szakasz az élet anyagtalan információs formátummá alakulása és a földi-tárgyi lét elhagyása lesz.

Eme második - jelenlegi - szakasz elemzése során bukkanhatunk néhány olyan felismerésre, mint például a tudat szocio-morális imperatívuszának a kérdése.

Az emberi kultúrában sem léteznek végső igazságok, kizárólag emberi léptékű és időtartamú részigazságok sorozatai formálják a kultúrát.

Az ember evolúciósan öröklött irracionális terheltsége, mely többek közt például a tárgyak megszemélyesítésének a szükségletében is megnyilvánul, s amely akár - mint ez igazolt - egyenesen elvezethet például az isten fogalmának kialakulásához is.

Mindazok, akik a világot a jelenlegi humán-társadalmi tudat irracionális elemekkel telített eszköztárával magyarázzák, egy végtelen erkölcsi bűnt követnek el a biológiai földi-emberi lét ellen.

Ezen lényeknek a tudata skizoid módon legyárt egy másik tudatot, tehát az agyára növeszt egy hamistudatdaganatot, sőt addikciós igénnyel a Legfelsőbb Lény fogalmát gyártja le, hogy a saját tudatát mentesítse a biológiai létezés kollektív felelősségének erkölcsi imperatívusza alól.

Nem tekintik küldetésüknek a tudattal és a tudattal nem rendelkező élőlényeknek azon nem hitbéli, hanem az értelem és a természettudomány általi megváltását, mellyel átírhatnák a természet vak véletlen törzsfajlódése által - mint tudjuk: a Természet a Sátán temploma - a földi élőlényekre kirovott mérhetetlen

szenvedéstörténetet, hanem éppen az öröklött evolúciós homályt és ösztönprogramot transzcendentizálva kondicionálják a hibás teremtést és az abból eredő emberi kultúrát.

Ezek az ösztársadalmi hamistudattal szinkronban élők lemondanak a jelenlegi fejlődésű és az emberi értelem számára valóban homályos világ megértésének és túlélésének a kísérletéről és az ebből származó tanulságok átörökítéséről, ezáltal - így is preferálva hitbéli kasztsorsosaikat - egy társadalmi szelekciót hajtanak végre.

Így élőködnek azon irracionális gondolati rendszereken, amelyek önerősítő feedbackja révén válik a világ továbbra is (még) homályossá és irracionálissá a társadalom egymást követő nemzedékei számára.

Ezekkel a hitbéli rendszerekkel ugyanis a világot magyarázni lehet, de megérteni, dekódolni sohasem.

Az ilyen módon mediatizált, amőbaszerű, planetoid tudattal nem rendelkező társadalmi pszichozoikum, ami egy, a történelem időtengelyén araszoló homeosztázisként írható le, teljesen öntudatlan szociológiai szabályok szerint valósítja meg azokat az öntisztuló reflexeit, amelyekkel a rendszer kisselektáljamagából azon kis zárványait, „rákos” sejtjeit, akik s amelyek nincsenek fázisban az ösztársadalmi rezgéssel és a hamistudat legnagyobb közös társadalmi rossz mindennapjaiban megvalósult irracionális gyakorlatával.

Azokat törli az élők sorából, akik a mindenki megváltásának kultúrbiológiai imperatívusza értelmében az irracionális tudat kialakítása és elfogadása helyett éppen a világot tönkretevő evolúciós hamistudat és program felülbírálatával szeretnének egy új evolúciós lépcsőt alkotni.

A jelenlegi szelekció (szemben például a középkorival) a személyiség torzításával, az öngyilkosságra, az addiktív életvitelre és az egyed saját magának okozott betegségeire redukálódik, illetve az általános rosszkezd eluralkodása révén működik ezeken az egyedeken, akiknek egyébként talán éppen az idegenségük és a devianciájuk okán lehetnének a társadalmat előrelendítő új gondolataik és új látásmódjaik. A kisselektálódás által tehát pontosan az újdonságot bevívó egyben közösségjavító és közenergiát adó tevékenységük szűnik meg.

Az emberi világtörténet eme második szakaszának természete és rendje tehát helyesli és megjutalmazza az irracionális gondolkodást. Ezek a *comme il faut* egyedek ezért nem szelektálódnak ki, karmájuk gyakorlása során nekik nem szükséges sorsátírást és a fejen való átbucskázást végrehajtaniuk. Szinkronlények.

Ahogy ez szociológiailag igazolt, éppen e rendi ethosz hűségese tükrözésének jutalmául a rendszer hosszú életet és társadalmi haladást ígér eme gyakorlóinak, itt tehát valóban az eredeti evolúciós programhoz való hűségese

tudatállapot és együttállás jutalmazódik meg, tehát az ezt a programot megfordító, immunidegen gondolatok megtorlása zajlik.

A jelenlegi társadalmi ethosz irracionálisával való egyetértés azonban a létezés erkölcsi-biológiai bűnét terheli gyakorlóira és haszonélvezőire, mert osztályuk mádia túlsúlya révén elveszik a világ megértésének és a kiemelkedés-megváltoztatás lehetőségét azoktól, akik (például) születésük okán nem örökölték e világlátás eme, számukra buta, nem lukratív, öngyilkos és nyakratekeredő világnézet Ariadné fonalát.

Szükségszerűen megismételve: mivel egy metafizikai értékrend alapján értelmezik a természet világát, ezáltal lehetetlenné teszik a mindenki megváltásának biológiai elvét és kiterjesztését a tudattal nem rendelkező lények iránt is.

Transzcendenciájuk a legsötétebb immanencia mocsarává válik.

Azon nemes gondolati struktúrák pedig, melyek megpróbálnak egy bármely metafizikai rendszer szerinti egyéni megoldást és egerutat kínálni az évezredek lineáris hanyatlás és a kollektív kollapszus alól, valójában a meglévő irracionális individuális megerősítését szolgálják, amely lehetetlenné teszi az egyénre szabott nem metafizikai önkorrekciót, melyek szociológiai mértékű összeadódása változtathatná meg csupán a világot.

Minekutána hűségesek az eredeti irracionális, vallásos istenképzet világának tudati halo-udvarához, ezáltal hűen teljesítik az evolúciós kényszer eredeti programját, így most már a tudat és annak metafizikai képzeteinek hallatlan erejével pusztítják el az őket is létrehozó eredeti biológiai teremtést.

Amely - emlékezzünk: nem más mint a Sátán Temploma, a Kigyó önmaga farkába harap.

A világon először eme második szakasz egyik találmányaként például - a vallási szervezetek világuralmát követően - a kapitalizmus demokráciája oldotta meg a keleti vagy a nyugati despotikus államhatalmakhoz képest fénysebességgel és zseniális manipulatív erővel, hogy az emberek a saját biológiai ellenségeiket emeljék trónra és ültessék magukra. Mintha a perzsa gnózis sötét árnyát az emberi elmék úgy termelnék ki - miközben magukra szavazzák saját hóhéraikat -, mintha azt szabad akaratukból tennék. Ez az önbecsapás nem direkt történik, mert itt olyan sodródó folyamatok léteznek, amelyeket nem képes már semmilyen társadalmi rendszer és fogalmi struktúra uralni.

Ahogy a második szakasz uralkodó társadalmi rendszerében a fogyasztás egyedeinek biológiai és ideológiáik szinkretizmusa elvezet egy genetikai kollapszushoz (a társadalmi eugenetikai összérdek alárendelése az egyedi fogyasztás jogának), tehát ahol az emberi lények létezésének értelmét kizárólag fogyasztói kapacitásuk emberi

joga igazolja, ott a társadalmi hamisítást terjesztése szükségszerű előfeltétele a rendszer globális fennmaradásának.

És ez az eredendő bűn.

Hogy emberek élnek ebben az univerzális és kombinatorikus DNS-lottóhúzásban, az egy véletlen szerencse, tekintve, hogy a potenciálisan előforduló emberi lények túlnyomó többsége a valóságban soha nem születik meg. Azok a szerencséseknek, akik mégis itt élnek, jól ábrázolható életük rövidege, de egyben értéke abban a hasonlatban amint egy lézerpontosságú tűnyaláb fénye végigpásztazza az idő végtelen mérőrudját. A reflektor vékony csóváján kívül minden belevész a halott múlt vagy az ismeretlen jövő sötétjébe. Azoknak, kik e reflektor meleg fényében élnek, elképesztő szerencsájük van, de egyben súlyos kötelességek is terhelik őket.

Ez az imperatívusz a velünk született, véres, Lucy-anyánktól származó, a legnagyobb közös emberi rosszat evolúciósan kondicionáló és elidegenedett egyén - és ekként az általa kialakított társadalom tömbje alá begyűrt mindennapi - létének szörnyűséges emberi vétkei való győzelmet jelenti.

Ennek a szabálynak a teremtés óta tartó áthágása az eredendő bűn.

(Hortobágyinak Látszó 2008, A "Vári Kutya & Cicák" honlap levelező tagja.)